

det formeentlig med Grund kan siges, at denne Klasse yder meget væsentlige Bidrag af Arveafgifter til Statskassen.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg troer dog neppe, at der er Noget her i Forsamlingen, som ikke med Fornøielse vilde betale disse store Summer, naar de igrødt kunde træde i den samme Stilling, som den Klasse af Mænd indtager, hvorom der her handles, og det er derfor efter min Mening ikke ganske rigtigt, naar de ere bleyne fremstillede næsten som saadanne stakkels Mennesker, der ville have saa ondt ved at betale denne Afgift. Jeg maa igrødt gjøre opmærksom paa, at det har været Gjenstand for Overveielse, om der ikke var Anledning til at hæve de særlige Begunstigelser, der ved Forordning af 12te September 1792 ere tilstaaede Lehnbesiddere og overhovedet Besiddere af Fideicommisser. Disse Begunstigelser ere af en dobbelt Art: for det Første kunne de Paagjældende erlægge Afgiften med $\frac{1}{5}$ i 5 Aar, hvoraf altsaa følger en ikke ubetydelig Besparelse i Renten, idet de jo i det første Aar ere fri for Renten af de $\frac{1}{5}$, i det andet af de $\frac{2}{5}$ osv. Der er dernæst den særlige Bestemmelse, som den ærede Forslagsstiller ogsaa har gjort opmærksom paa, at naar en Lehnbesidder eller en Besidder af et Fideicommis dør uden at have betalt den hele Afgift, og den, der følger efter ham, ogsaa er forpligtet til at betale denne Afgift, saa falder Restancen reent bort; da gjøres intet Krav derpaa. Naar man nu udvider de 5 Aar til 7 Aar og altsaa indrømmer Vedkommende en længere Rentebesparelse, saa udvider man derved i en ikke ubetydelig Grad Risicoen for at tabe Restancerne; thi 7 Aar er ikke saa lidet mere end 5. Uagtet jeg nu ikke har fundet mig foranlediget til at gaae ind paa at forandre de herhenhørende Bestemmelser i Frd. af 12te September 1792, forekommer det mig dog ikke, at der er nogen Anledning til at gaae videre, end denne Forordning foreskriver. Grunden, hvorfor det hos mig ikke stiller sig som absolut nødvendigt at opretholde disse Bestemmelser, er den, at der jo slet ikke er Noget til Hinder for, at Vedkommende med Justitsministerens Tilladelse kunne faae et Laan i de-

res Besiddelse, og den simpleste Maade at ordne Forholdet paa i saadanne Tilfælde vilde i Grunden være, at det bestemtes, at Vedkommende kunde faae Lov til at optage et Laan i Godset, som svarede til Afgiften, og at det saa blev afbetalt efter de Vilkaar, som Justitsministeren maatte bestemme. Absolut taget er der altsaa Intet til Hinder for at stille disse Forde-godsbesiddere under de sædvanlige Betingelser. Jeg maa derfor fraraade det af den ærede Rigsdagsgmand for Skauderborg Amts 1ste Valgkreds (Lindahl) stillede Endringsforslag som videregaaende med Hensyn til Opretholdelsen af særlige Bestemmelser, end jeg skjønner det at være absolut nødvendigt.

Hvad angaaer de af Udvalget under Nr. 4, 5 og 6 stillede Endringsforslag, har jeg derimod ikke Noget at erindre. Det er jo altid meget haardt at skulle sige Nei, naar der tilbydes en forøget Arveafgift, saaledes som der aabenbart tilbydes i Endringsforslaget under Nr. 3; men jeg kan ikke nægte, at det dog forekommer mig, at det maaskee i mange Tilfælde vilde falde for haardt. Det er ofte Tilfældet, at den, der tager Arv efter en Fremmed, saa aldeles træder ind i en Slægtninges Sted og opfylder en Saadans Pligter imod Vedkommende ved sin Trofast og Hengivenhed, at Hengivenheds- og Trofastsbaandet indtræder istedetfor Blodets Baand og gjør sit Krav gjældende. Jeg kan heller ikke nægte, at naar Arveafgiften sættes meget høit, kunde der være Frygt for, at denne Omstændighed kunde friste til en Dmgaaen af Bestemmelserne om Arveafgifternes Erklæggelse.

Hvad angaaer de under Nr. 1 og 2 stillede Endringsforslag, da kan jeg i det Hele taget gaae ind paa dem, idet jeg dog maa forbeholde mig til tredie Behandling at foreslaae en lille Forandring. Den ærede Ordfører talte bestandig, som om der her kun var Tale om Sødfænde, men der er jo ikke blot Tale om dem, men ogsaa om deres Afkom, altsaa om Sødfænde, Sødfænde børn, Sødfænde børnebørn, Sødfænde børnebørns børn o. s. v., og det gjør en ikke ringe Forskiel. Naar der i Forslaget blot var Tale om Sødfænde, saa vilde det være mindre betænkeligt, men det gaaer langt videre,